

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 909/12</i>
------------------	-----------------------

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **11 grudnia 2012 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Mirosław Szwagierczak
	Sędziowie:	SSA Barbara Gonera (spr.) SSA Ewa Madera
	Protokolant	st.sekr.sądowy Elżbieta Stachowicz

po rozpoznaniu w dniu **11 grudnia 2012 r.**

na rozprawie

sprawy wniosku **T. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **20 czerwca 2012 r.** sygn. akt **IV U 343/12**

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 909/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 stycznia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. odmówił wnioskodawcy T. P. prawa do emerytury, powołując ogólnie na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r., nr 39, poz. 353 ze zmianami) oraz rozporządzenia Rady Ministrów

z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zmianami).

W uzasadnieniu decyzji Zakład wskazał, że zgodnie z art. 184 w/w ustawy ubezpieczonemu mężczyźnie po osiągnięciu wieku 60 lat przysługuje prawo do emerytury jeżeli spełni łącznie następujące warunki: na dzień 1 stycznia 1999 r. posiada okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat - w tym okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wynoszący 15 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego i rozwiązał stosunek pracy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że wnioskodawca nie wykazał wykonywania przez 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a jedynie 14 lat, 5 miesięcy i 23 dni.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł T. P. domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu podniósł, że do okresu pracy w warunkach szczególnych należy mu doliczyć okres zasadniczej służby wojskowej od 28 lipca 1970 r. do 14 lipca 1972 r., a to na podstawie art. 108 ustawy z 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 1974 r.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, powtarzając argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji i podkreślając, że przepis na który powołuje się odwołujący nie daje podstaw do uznania okresu zasadniczej służby wojskowej jako pracy w warunkach szczególnych.

Wyrokiem z dnia 20 czerwca 2012 r. Sąd Okręgowy w Krośnie oddalił odwołanie T. P..

Sąd Okręgowy uznał, iż żaden przepis prawa nie daje podstaw do zaliczenia okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej jako pracy w warunkach szczególnych wobec czego oddalił odwołanie powołując art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Powyższy wyrok apelacją zaskarżył wnioskodawca T. P.. Zarzucając:

- naruszenie art. 184 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i art. 108 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1967 r., nr 44, poz. 220 ze zmianami) w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 1974 r. poprzez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że odwołujący nie przepracował w warunkach szczególnych 15 lat, wskutek błędnego nie uznania za taką pracę okresu odbywania przezeń zasadniczej służby wojskowej,

- naruszenie art. 233 kpc poprzez błędną ocenę i brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, poprzez nieuwzględnienie faktu, że po odbyciu służby wojskowej podjął zatrudnienie zgodnie z wymogami art. 108 w/w ustawy w „tej samej gałęzi pracy” tj. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w J.,

wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i przyznanie mu prawa do emerytury oraz o zasądzenie kosztów postępowania, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W obszernym uzasadnieniu podniósł, iż Sąd Okręgowy błędnie przyjął, że okres odbytej przezeń służby wojskowej nie zalicza się do stażu pracy, w tym pracy w warunkach szczególnych. Podkreślił, iż od 20 sierpnia 1968 r. do 27 lipca 1970 r. wykonywał pracę w warunkach szczególnych będąc zatrudnionym w (...) Zakładach (...) w S., następnie odbył zasadniczą służbę wojskową po zakończeniu której podjął pracę w (...) Przedsiębiorstwie (...) w J. gdzie pracował w warunkach szczególnych wykonując pracę „w tej samej gałęzi pracy” zgodnie z wymogiem wynikającym z art. 108 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy T. P. jest nieuzasadniona i dlatego podlega oddaleniu. Wydany bowiem przez Sąd I instancji wyrok, zawiera trafne i odpowiadające prawu rozstrzygnięcie, zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie występują przesłanki zaskarżenia mogące wyrok ten wzruszyć, w szczególności te które ze względu na zapis zawarty w art. 378 kpc, Sąd II instancji ma na uwadze z urzędu.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, nie dzieląc zważeń prawnych poczynionych przez ten Sąd, co jednakże nie wpływa na ocenę prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia. **Na wstępie wypadnie przypomnieć, iż** art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zmianami) stanowi, że ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27. Z kolei art. 184 pozwala stosować art. 32 do osób urodzonych po 1 stycznia 1949 r., pod warunkiem, iż do 31 grudnia 1998 r. osiągnęli wymagany okres składkowy i nieskładkowy oraz okres pracy w warunkach szczególnych. Definicję ustawową "pracy w szczególnych warunkach" zawiera art. 32 ust. 2 wyżej powołanej ustawy. Zgodnie z tym przepisem, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Pracę taką pracownik musi wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.), aby nabyć prawo do emerytury w obniżonym wieku. Ust. 4 tego artykułu stanowi, że "wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych". Te "dotychczasowe przepisy" to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Wnioskodawca winien więc wykazać, iż wykonywał prace w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Wbrew stanowisku Sądu Okręgowego istnieje możliwość zaliczenia ubezpieczonemu do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu służby wojskowej – jednakże jest ona wyjątkiem od tej reguły i zależy od spełnienia przezeń wszystkich warunków wymienionych w obowiązującej w spornym okresie ustawie o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, w szczególności od powrotu do pracy w zakładzie w którym pracował przed powołaniem go do służby wojskowej lub w tej samej gałęzi pracy.

Zarzuty apelacji sprowadzające się do nie poczynienia przez Sąd ustaleń dotyczących powrotu wnioskodawcy do pracy w tej samej gałęzi pracy w ocenie Sądu Apelacyjnego nie zasługują na uwzględnienie. Podkreślić wypadnie, iż zgodnie z art. 6 kc ciężar dowodu spoczywa na osobie która z danej okoliczności wywodzi skutki prawne, zaś proces cywilny opiera się na zasadzie kontradyktoryjności i Sąd nie może wyręczać strony przejmując od niej inicjatywę dowodową. Wnioskodawca nie podjął żadnej czynności w celu wykazania, iż (...) Zakład (...) w S., w którym pracował przed odbyciem zasadniczej służby wojskowej i (...) Przedsiębiorstwo (...) w J. w którym podjął pracę bezpośrednio po jej odbyciu w spornym okresie były przedsiębiorstwami z tej samej gałęzi pracy. Na podstawie przedłożonych dokumentów nie sposób stwierdzić takiej okoliczności, zaś same nazwy tych zakładów pracy sugerują, że należały do różnych gałęzi pracy. Tym samym pomimo, że sformułowany przez niego zarzut błędnej wykładni prawa dokonanej przez Sąd I instancji jest uzasadniony, to nie może on odnieść pożądanego skutku, bowiem nie wykazał, by spełniał wszystkie przesłanki wymienione w art. 108 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1967 r., nr 44, poz. 220 ze zmianami) w brzmieniu obowiązującym w spornym okresie.

Mając powyższe na uwadze należało apelację wnioskodawcy oddalić po myśli art. 385 kpc.

(...)

(...)

(...)